

บทที่ 4

ผลการวิจัย และการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ป่วยของโรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าพระยา ที่ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นโรคจิตเภท จำนวน 30 คน โดยแบ่งผู้ป่วยออกเป็น 2 กลุ่ม

1. กลุ่มทดลอง เป็นกลุ่มที่ได้รับการฝึกทักษะสัมพันธ์ทางระหว่างบุคคลร่วมกับกลุ่มบำบัดปกติในหอผู้ป่วย
2. กลุ่มควบคุม เป็นกลุ่มที่ได้รับกลุ่มบำบัดตามปกติในหอผู้ป่วยเพียงอย่างเดียวใน เวลาและจำนวนครั้งของการเข้ากลุ่มเท่ากับกลุ่มทดลองทุกประการ

การรวบรวมข้อมูลทำโดยการสังเกตพฤติกรรมของผู้ป่วยกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แล้วให้ผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มตอบแบบสอบถามประเมินพฤติกรรมการแสดงออกก่อนเริ่มการทดลอง ได้เป็นคะแนนพฤติกรรมก่อนการทดลอง และเมื่อเสร็จสิ้นการทดลองแล้ว สังเกตพฤติกรรมของผู้ป่วยทั้งสองกลุ่ม และให้ผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มตอบแบบสอบถามอีกครั้งหนึ่ง ได้เป็นคะแนนพฤติกรรมหลังการทดลอง

ผลของการวิจัยและการนำเสนอข้อมูล

ข้อมูลจากผลของการวิจัยครั้งนี้ จะนำเสนอด้วยการบรรยาย และตารางประกอบ การบรรยายตามลำดับดังนี้คือ ลักษณะของประชากรตัวอย่าง คะแนนพฤติกรรมก่อนเริ่มการทดลอง และคะแนนพฤติกรรมหลังการทดลอง

1. ลักษณะของประชากรตัวอย่าง

ประชากรตัวอย่างที่ศึกษาครั้งนี้เป็นผู้ป่วยจิตเภททั้งเพศชายและเพศหญิงที่รับไว้รักษาในแผนกผู้ป่วยในของโรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าพระยา ตั้งแต่เดือนธันวาคม 2533 ถึง มกราคม 2534 จำนวน 30 คน อายุอยู่ระหว่าง 18-30 ปี ระดับการศึกษาต่ำสุดประถมศึกษา

ปีที่ 6 สูงสุดปริญญาตรี ผู้ป่วยเหล่านี้ได้รับการคัดเลือกแล้วตาม Inclusion Criteria ที่กล่าวข้างต้น แบ่งผู้ป่วยทั้งหมดเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน แยกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผู้ป่วยกลุ่มทดลองเป็นผู้ป่วยชาย 7 คน ผู้ป่วยหญิง 8 คน ช่วงอายุ 18-20 ปี จำนวน 3 คน ช่วงอายุ 21-25 ปี จำนวน 7 คน และช่วงอายุ 26-30 ปี จำนวน 5 คน ระดับการศึกษาแยกเป็นระดับประถมศึกษา จำนวน 4 คน มัธยมศึกษาจำนวน 8 คน และอุดมศึกษาจำนวน 3 คน สถานภาพสมรสเป็นโสดจำนวน 11 คน แต่งงานแล้วและอยู่กินกับคู่สมรส 4 คน ผู้ป่วยกลุ่มควบคุมเป็นผู้ป่วยชาย 8 คน ผู้ป่วยหญิง 7 คน ช่วงอายุ 18-20 ปี จำนวน 3 คน ช่วงอายุ 21-25 ปี จำนวน 4 คน ช่วงอายุ 26-30 ปี จำนวน 8 คน ระดับการศึกษาประถมศึกษา จำนวน 5 คน มัธยมศึกษา จำนวน 7 คน และอุดมศึกษา จำนวน 3 คน สถานภาพสมรส โสด 9 คน แต่งงานแล้วและอยู่กินกับคู่สมรส 6 คน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 1-3

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 1 ลักษณะของประชากรตัวอย่างกลุ่มทดลองจำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา และสถานภาพสมรส

ผู้ป่วยคนที่	เพศ	อายุ (ปี)	วุฒิการศึกษา	สถานภาพสมรส
1	หญิง	22	ป.7	โสด
2	หญิง	19	ม.2	โสด
3	หญิง	25	ม.ศ.3	คู่
4	หญิง	22	ม.2	โสด
5	หญิง	18	ม.1	โสด
6	หญิง	27	ม.ศ.3	คู่
7	หญิง	24	ม.1	โสด
8	หญิง	22	ป.7	โสด
9	ชาย	26	ม.ศ.3	โสด
10	ชาย	26	อนุปริญญา	คู่
11	ชาย	24	อนุปริญญา	โสด
12	ชาย	20	ป.6	โสด
13	ชาย	24	ป.7	โสด
14	ชาย	30	ปริญญาตรี	คู่
15	ชาย	26	ม.ศ.2	โสด

ตารางที่ 2 ลักษณะประชากรตัวอย่างกลุ่มควบคุมฯ แยกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา และ สถานภาพสมรส

ผู้ป่วยคนที่	เพศ	อายุ (ปี)	วุฒิการศึกษา	สถานภาพสมรส
1	หญิง	25	ม.ศ.3	โสด
2	หญิง	26	ม.ศ.1	โสด
3	หญิง	28	ป.7	คู่
4	หญิง	20	ป.6	โสด
5	หญิง	22	ม.3	โสด
6	หญิง	28	อนุปริญญา	โสด
7	หญิง	24	ปวช.	โสด
8	ชาย	27	ม.ศ.3	คู่
9	ชาย	29	อนุปริญญา	คู่
10	ชาย	29	ม.ศ.3	โสด
11	ชาย	27	ป.7	โสด
12	ชาย	25	ม.ศ.3	โสด
13	ชาย	28	ม.ศ.1	คู่
14	ชาย	20	ป.7	คู่
15	ชาย	20	ป.7	คู่

ตารางที่ 3 สรุปลักษณะและจำนวนประชากรตัวอย่างของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จำนวน
ตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา และสถานภาพสมรส

ลักษณะ	กลุ่มทดลอง (คน)	กลุ่มควบคุม (คน)
เพศ		
ชาย	7	8
หญิง	8	7
อายุ		
18-20 ปี	3	3
21-25 ปี	7	4
26-30 ปี	5	8
ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	4	5
มัธยมศึกษา	8	7
อุดมศึกษา	3	3
สถานภาพสมรส		
โสด	11	9
คู่	4	6

2. คะแนนพฤติกรรมก่อนเริ่มการทดลอง

ก่อนเริ่มการทดลอง ผู้ป่วยจิตเภทที่ถูกคัดเลือกเข้าทำการศึกษาจะถูกสังเกตพฤติกรรมโดยพยาบาลจิตเวชประจำหอผู้ป่วยที่เป็นผู้ช่วยผู้วิจัย โดยที่พยาบาลจิตเวชนั้นทราบว่าผู้ป่วยคนใดถูกเลือกให้อยู่ในกลุ่มทดลองหรือกลุ่มควบคุม พยาบาลจิตเวชจะใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงออกเป็นเครื่องมือในการสังเกตพฤติกรรมผู้ป่วยทั้งสองกลุ่ม คะแนนที่ได้แสดงไว้ในตารางที่ 4 ดังนี้

ตารางที่ 4 แสดงคะแนนพฤติกรรมจากการใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงออกในผู้ป่วยกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง

ผู้ป่วยคนที่	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
1	61	60
2	60	59
3	63	60
4	59	61
5	62	60
6	59	61
7	63	59
8	61	63
9	59	59
10	62	60
11	62	61
12	62	61
13	60	59
14	61	62
15	62	61

จากนั้นผู้วิจัยจะให้ผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มตอบแบบสอบถามประเมินพฤติกรรมการแสดงออก โดยตอบแยกเป็นระดับความไม่สบายใจ และความเป็นไปได้ของพฤติกรรมการแสดงออก ได้คะแนนดังแสดงไว้ดังนี้

ตารางที่ 5 แสดงคะแนนพฤติกรรมจากแบบสอบถามประเมินพฤติกรรมการแสดงออกในผู้ป่วย กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนเริ่มการทดลอง

ผู้ป่วยคนที่	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม	
	ระดับความไม่สบายใจ	ความเป็นไปได้ของพฤติกรรม	ระดับความไม่สบายใจ	ความเป็นไปได้ของพฤติกรรม
1	142	108	154	110
2	140	93	141	102
3	153	106	156	94
4	155	107	149	98
5	152	94	150	106
6	155	106	152	94
7	146	95	154	96
8	140	92	150	103
9	142	106	144	104
10	140	95	150	105
11	145	95	146	93
12	140	98	147	104
13	145	96	148	103
14	140	104	144	96
15	142	99	143	98

3. คะแนนพฤติกรรมหลังการทดลอง

เมื่อเสร็จสิ้นการฝึกทักษะสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลแล้ว พยาบาลจิตเวชคนเดิม จะทำการสังเกตพฤติกรรมการแสดงออก และผู้ช่วยจะตอบแบบสอบถามประเมินพฤติกรรม การแสดงออกอีกครั้งหนึ่ง ด้วยเครื่องมือชุดเดียวกับก่อนการทดลอง คะแนนที่ได้แสดงไว้ในตารางที่ 6 และ 7 ดังนี้

ตารางที่ 6 แสดงคะแนนพฤติกรรมจากการใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงออกในผู้ช่วยกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง

ผู้ช่วยคนที่	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
1	67	61
2	69	62
3	70	61
4	65	61
5	66	62
6	65	63
7	67	53
8	68	64
9	65	61
10	67	61
11	68	61
12	69	64
13	69	62
14	68	62
15	69	62

**ตารางที่ 7 แสดงคะแนนพฤติกรรมจากแบบสอบถามประเมินพฤติกรรมการแสดงออกในผู้ป่วย
กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง**

ผู้ป่วยคนที่	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม	
	ระดับ ความไม่สบายใจ	ความเป็นไปได้ ของพฤติกรรม	ระดับ ความไม่สบายใจ	ความเป็นไปได้ ของพฤติกรรม
1	110	114	152	110
2	110	100	140	100
3	120	114	157	94
4	124	112	150	96
5	122	99	145	105
6	120	110	152	93
7	112	98	155	97
8	115	98	148	105
9	120	112	145	106
10	113	98	148	108
11	114	99	147	94
12	110	102	147	102
13	121	102	149	101
14	118	113	146	100
15	116	114	145	99

นำคะแนนพฤติกรรมต่าง ๆ ที่แสดงไว้ข้างต้นมาวิเคราะห์ทางสถิติ การวิเคราะห์ข้อมูล ทำโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS^x การวิเคราะห์ข้อมูลมีขั้นตอนการปฏิบัติดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มของคะแนนที่ได้จากการใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงออก และแบบสอบถามประเมินพฤติกรรมการแสดงออก ก่อนเริ่มการทดลองในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มของคะแนนที่ได้จากการใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงออก และแบบสอบถามประเมินพฤติกรรมการแสดงออกก่อน และหลังการทดลองในกลุ่มทดลอง
3. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มของคะแนนที่ได้จากการใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงออก และแบบสอบถามประเมินพฤติกรรมการแสดงออก ก่อนและหลังการทดลองในกลุ่มควบคุม
4. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มของคะแนนที่ได้จากการใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงออกและแบบสอบถามประเมินพฤติกรรม การแสดงออก หลังการทดลองในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

หมายเหตุ การวิจัยครั้งนี้กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มของคะแนนที่ได้จากการใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงออก และแบบสอบถามประเมินพฤติกรรมการแสดงออก ก่อนเริ่มการทดลองในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

1.1 การเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมก่อนเริ่มการทดลองในผู้ป่วยกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เมื่อใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงออก ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมก่อนการทดลองในผู้ป่วยกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เมื่อใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงออก

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนพฤติกรรม	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	t
กลุ่มทดลอง		61.0667	1.387	1.42
กลุ่มควบคุม		60.4000	1.183	

$P < 0.05$

จากตารางพบว่า คะแนนพฤติกรรมก่อนการทดลองในผู้ป่วยกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เมื่อใช้แบบสังเกตพฤติกรรม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

แสดงว่า ก่อนการทดลอง ผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มมีพฤติกรรมแสดงออกที่ไม่แตกต่างกัน

1.2 การเปรียบเทียบคะแนนของระดับความไม่สบายใจในการแสดงพฤติกรรมของผู้ป่วยกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง เมื่อใช้แบบสอบถามประเมินพฤติกรรม การแสดงออก ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตารางที่ 9

ตารางที่ 9 เปรียบเทียบคะแนนระดับความไม่สบายใจก่อนการทดลองในผู้ป่วยกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เมื่อใช้แบบสอบถามประเมินพฤติกรรมการแสดงออก

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนน ความไม่สบายใจ	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	t
กลุ่มทดลอง		145.1333	5.768	-1.81
กลุ่มควบคุม		148.5333	4.406	

$P < 0.05$

จากตารางพบว่า คะแนนระดับความไม่สบายใจก่อนการทดลองในผู้ป่วยกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม เมื่อใช้แบบสอบถามประเมินพฤติกรรมการแสดงออก ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

แสดงว่า ก่อนการทดลอง ความรู้สึกไม่สบายใจในการแสดงพฤติกรรม การแสดงออก บางประการของผู้ป่วยกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน

1.3 การเปรียบเทียบคะแนนความเป็นไปได้ในการแสดงพฤติกรรมการแสดงออกของผู้ป่วยกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง เมื่อใช้แบบสอบถามประเมินพฤติกรรมแสดงออก ผลการวิเคราะห์ข้อมูล แสดงในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 เปรียบเทียบคะแนนความเป็นไปได้ในการแสดงพฤติกรรมก่อนการทดลองในผู้ป่วยกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เมื่อใช้แบบสอบถามประเมินพฤติกรรมแสดงออก

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนความเป็นไปได้ ของพฤติกรรม	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	t
กลุ่มทดลอง		99.6000	5.853	-0.40
กลุ่มควบคุม		100.4000	5.166	

$P < 0.05$

จากตารางพบว่า คะแนนความเป็นไปได้ของพฤติกรรมแสดงออกในผู้ป่วย กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเมื่อใช้แบบสอบถามประเมินพฤติกรรมแสดงออก ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

แสดงว่า ก่อนการทดลอง ความคิดเรื่องความเป็นไปได้ของพฤติกรรมแสดงออกบางประการของผู้ป่วยกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ไม่แตกต่างกัน

2. การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มของคะแนนที่ได้จากการใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงออก และแบบสอบถามประเมินพฤติกรรมการแสดงออกก่อนและหลังจากการทดลองในกลุ่มทดลอง

2.1 การเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมก่อนและหลังการทดลองในกลุ่มทดลองเมื่อใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงออก ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมก่อนและหลังการทดลองในผู้ป่วยกลุ่มทดลอง เมื่อใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงออก

ช่วงเวลา	คะแนนพฤติกรรม	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	t
ก่อนการทดลอง		61.0667	1.387	-17.05*
หลังการทดลอง		67.4667	1.642	

*P < 0.05

จากตารางพบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมหลังการทดลองของผู้ป่วยกลุ่มทดลองมากกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมก่อนการทดลอง แสดงว่า พฤติกรรมของผู้ป่วยกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นั่นคือ ภายหลังจากทดลองฝึกทักษะสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคล ผู้ป่วยกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นมากกว่าก่อนการทดลอง

2.2 การเปรียบเทียบคะแนนระดับความไม่สบายใจในการแสดงพฤติกรรม ก่อนและหลังการทดลองในผู้ป่วยกลุ่มทดลอง เมื่อใช้แบบสอบถามประเมินพฤติกรรมการแสดงออก ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตารางที่ 12

ตารางที่ 12 เปรียบเทียบคะแนนระดับความไม่สบายใจในการแสดงพฤติกรรมก่อนและหลังการทดลองในผู้ป่วยกลุ่มทดลอง เมื่อใช้แบบสอบถามประเมินพฤติกรรมการแสดงออก

ช่วงเวลา	คะแนนระดับ ความไม่สบายใจ	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	t
ก่อนการทดลอง		145.1333	5.768	26.48*
หลังการทดลอง		116.3333	4.731	

*P < 0.05

จากตารางพบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนระดับความไม่สบายใจหลังการทดลองของผู้ป่วยกลุ่มทดลองน้อยกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนการทดลอง แสดงว่า ระดับความไม่สบายใจของผู้ป่วยกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นั่นคือ ภายหลังจากทดลองฝึกทักษะสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคล ผู้ป่วยกลุ่มทดลองมีความรู้สึกไม่สบายใจในการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ต่ำขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

2.3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความเป็นไปได้ของพฤติกรรมก่อนและหลังการทดลองในผู้ป่วยกลุ่มทดลอง เมื่อใช้แบบสอบถามประเมินพฤติกรรมการแสดงออก ผลการวิเคราะห์ข้อมูล แสดงในตารางที่ 13

ตารางที่ 13 เปรียบเทียบคะแนนความเป็นไปได้ของพฤติกรรมของผู้ป่วยกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง เมื่อใช้แบบสอบถามประเมินพฤติกรรมการแสดงออก

ช่วงเวลา	คะแนนความเป็นไปได้ ของพฤติกรรม	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	t
ก่อนการทดลอง		100.0714	5.771	-7.21*
หลังการทดลอง		100.0714	7.076	

*P < 0.05

จากตารางพบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความเป็นไปได้ของพฤติกรรมในผู้ป่วยกลุ่มทดลองหลังการทดลองมากกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนการทดลอง แสดงว่า ความเป็นไปได้ของพฤติกรรมก่อนและหลังการทดลองในผู้ป่วยกลุ่มทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญจากสถิติที่ระดับ 0.05 นั่นคือ ภายหลังจากทดลองฝึกทักษะสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลแล้ว ผู้ป่วยกลุ่มทดลองมีความคิดถึงความเป็นไปได้ของพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสม ดีขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

3. การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มของคะแนนที่ได้จากการใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงออก และแบบสอบถามประเมินพฤติกรรมการแสดงออกก่อนและหลังการทดลองในกลุ่มควบคุม

3.1 การเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมก่อนและหลังการทดลองในผู้ป่วยกลุ่มควบคุม เมื่อใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงออก ผลการวิเคราะห์ข้อมูล แสดงในตารางที่ 14

ตารางที่ 14 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมก่อนและหลังการทดลองในผู้ป่วยกลุ่มควบคุม เมื่อใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงออก

ช่วงเวลา	คะแนนพฤติกรรม	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	t
ก่อนการทดลอง		60.4000	1.143	-6.41*
หลังการทดลอง		62.0000	1.032	

*P < 0.05

จากตารางพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมหลังการทดลองของผู้ป่วยกลุ่มควบคุมมากกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมก่อนการทดลอง แสดงว่า พฤติกรรมของผู้ป่วยกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นั่นคือ ภายหลังจากการทดลองผู้ป่วยกลุ่มควบคุม มีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นมากกว่าก่อนการทดลอง

3.2 การเปรียบเทียบคะแนนระดับความไม่สบายใจในการแสดงพฤติกรรมก่อนและหลังการทดลองในผู้ป่วยกลุ่มควบคุม เมื่อใช้แบบสอบถามประเมินพฤติกรรมการแสดงออก ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตารางที่ 15

ตารางที่ 15 เปรียบเทียบคะแนนระดับความไม่สบายใจในการแสดงพฤติกรรมก่อนและหลังการทดลองในผู้ป่วยกลุ่มควบคุม เมื่อใช้แบบสอบถามประเมินพฤติกรรมการแสดงออก

ช่วงเวลา	คะแนนระดับความ ไม่สบายใจ	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	t
ก่อนการทดลอง		148.5444	4.257	0.27
หลังการทดลอง		148.4000	4.175	

$P < 0.05$

จากตารางพบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนระดับความไม่สบายใจก่อนและหลังการทดลองในผู้ป่วยกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

นั่นคือ ภายหลังการทดลองผู้ป่วยกลุ่มควบคุม มีความรู้สึกไม่สบายใจในการแสดงพฤติกรรมไม่ต่างไปจากก่อนการทดลอง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความเป็นไปได้ของพฤติกรรมก่อนและหลังการทดลองในผู้ป่วยกลุ่มควบคุม เมื่อใช้แบบสอบถามประเมินพฤติกรรมการแสดงของผลการวิเคราะห์ข้อมูล แสดงในตารางที่ 16

ตารางที่ 16 เปรียบเทียบคะแนนความเป็นไปได้ของพฤติกรรมก่อนและหลังการทดลองในผู้ป่วยกลุ่มควบคุม เมื่อใช้แบบสอบถามประเมินพฤติกรรมการแสดงออก

ช่วงเวลา	คะแนนความเป็นไปได้ของพฤติกรรม	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	t
ก่อนการทดลอง		100.4000	4.964	-0.53
หลังการทดลอง		100.6667	5.135	

$P < 0.05$

จากตารางพบว่า คะแนนความเป็นไปได้ของพฤติกรรมในผู้ป่วยกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นั่นคือ ภายหลังการทดลองผู้ป่วยกลุ่มควบคุมมีความรู้สึกความเป็นไปได้ของพฤติกรรมการแสดงออกไม่แตกต่างไปจากก่อนเริ่มการทดลอง

4. การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มของคะแนนที่ได้จากการใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงออก และแบบสอบถามประเมินพฤติกรรมการแสดงออกหลังการทดลองในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

4.1 การเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมหลังการทดลองในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม เมื่อใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงออก ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตารางที่ 17

ตารางที่ 17 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมหลังการทดลองในผู้ป่วยกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เมื่อใช้แบบสอบถามประเมินพฤติกรรมการแสดงออก

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนพฤติกรรม	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	t
กลุ่มทดลอง		67.4667	1.642	10.81*
กลุ่มควบคุม		62.0000	1.069	

*P < 0.05

จากตารางพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมของผู้ป่วยกลุ่มทดลองมากกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนของผู้ป่วยกลุ่มควบคุม แสดงว่า พฤติกรรมของผู้ป่วยกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมภายหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นั่นคือ ภายหลังการฝึกทักษะสัมพันธภาพระหว่างบุคคล ผู้ป่วยกลุ่มทดลองมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้นกว่าผู้ป่วยกลุ่มควบคุม

4.2 การเปรียบเทียบคะแนนระดับความไม่สบายใจในการแสดงพฤติกรรม หลังการทดลองในผู้ป่วยกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เมื่อใช้แบบสอบถามประเมินพฤติกรรม การแสดงออก ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตารางที่ 18

ตารางที่ 18 เปรียบเทียบคะแนนระดับความไม่สบายใจหลังการทดลองในผู้ป่วยกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เมื่อใช้แบบสอบถามประเมินพฤติกรรมการแสดงออก

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนระดับ ความไม่สบายใจ	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	t
กลุ่มทดลอง		116.3333	4.731	-19.38*
กลุ่มควบคุม		148.0000	4.323	

*P < 0.05

จากตารางพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับความไม่สบายใจของผู้ป่วยกลุ่มทดลองน้อยกว่าคะแนนเฉลี่ยของผู้ป่วยกลุ่มควบคุม ภายหลังจากการทดลอง แสดงว่า ระดับความไม่สบายใจของผู้ป่วยกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ภายหลังจากการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นั่นคือ ภายหลังจากการฝึกทักษะสัมพันธภาพระหว่างบุคคลแล้ว ผู้ป่วยกลุ่มทดลองมีระดับของความไม่สบายใจในการแสดงพฤติกรรมการแสดงออกดีขึ้นกว่าผู้ป่วยกลุ่มควบคุม

4.3 การเปรียบเทียบคะแนนความเป็นไปได้ของพฤติกรรมหลังการทดลองในผู้ช่วยกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เมื่อใช้แบบสอบถามประเมินพฤติกรรมการแสดงออก ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตารางที่ 19

ตารางที่ 19 เปรียบเทียบคะแนนความเป็นไปได้ของพฤติกรรมหลังการทดลองในผู้ช่วยกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เมื่อใช้แบบสอบถามประเมินพฤติกรรมการแสดงออก

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนความเป็นไปได้ ของพฤติกรรม	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	t
กลุ่มทดลอง		105.6667	6.997	2.20*
กลุ่มควบคุม		100.6667	5.314	

*P < 0.05

จากตารางพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความเป็นไปได้ของพฤติกรรมของผู้ช่วยหลังการทดลองในกลุ่มทดลองมากกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนของกลุ่มควบคุม แสดงว่า ความเป็นไปได้ของพฤติกรรมหลังการทดลองของผู้ช่วยกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นั่นคือ ภายหลังจากฝึกทักษะสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลแล้ว ผู้ช่วยกลุ่มทดลองมีความรู้สึกถึงความเป็นไปได้ในการแสดงพฤติกรรมแสดงออกดีขึ้นกว่าผู้ช่วยกลุ่มควบคุม